

PAULINA is een verkleinvorm van PAULA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Afgeleid van het Griekse woord 'paulè' (vrouwelijke vorm van 'paulos') = 'klein' of 'gering'. Pauline betekent dus zoiets als 'kleintje' (maar dan als liefdevolle koosnaam).

*

Paulina van Rome, Italië; martelares met haar ouders **Artemius** en **Candida** e.a.; † **302**; **feest 6 juni**.

Artemius was bekeerd tot het christendom door de prediking en wonderwerken van Petrus de Duivelbezweerder. Hij werd door de priester Marcellinus gedoopt tezamen met zijn gezin en alle leden van zijn huishouding. Tijdens de christenvervolgingen onder keizer Diocletianus werden ze gearresteerd. Op last van rechter Serenus werd hij geselsd met zweepen met loden kogeltjes en uiteindelijk met het zwaard omgebracht. Zijn vrouw Candida en zijn dochter Paulina werden in een grot geworpen en daar stenen bedolven.

*

Paulina van Paulinzelle, Thüringen, Duitsland; weduwe & kluizenares; † **1122**; **feest 14 maart**.

Als weduwe stichtte zij in 1106 het later naar haar genoemde klooster Paulinzelle ('Zelle' = 'cel'; plek waar een kluizenaar zijn aan God gewijde teruggetrokken leven leidt). Daar bracht ze haar leven door. Ze stierf op reis naar Hirsau in het Zuid-Duitse Schwarzwald.

*

Pauline von Mallinckrodt, Paderborn, Duitsland; stichteres en weldoenster; † **1881**; **feest 30 april**.

Zij was kloosterlinge en had veel aandacht voor blindenzorg, opvoeding, school en ziekenverpleging. Zij richtte een aparte congregatie op waar zusters al hun tijd konden vullen met dergelijke werken van barmhartigheid en naastenliefde.

*

Pauline (roepnaam **Plinneke**; kloosternaam **Maria Amandina**) **Jeuris** ofm.mis, Tai-nien-fou, Chansi-provincie, China; martelares van de Bokseropstand; † **1900**; **feest 9 (& 10) juli**.

Zij was afkomstig uit het Belgische plaatsje Schakkebroek bij Herk-de-Stad. In het klooster nam zij de naam aan van Zuster Maria Amandina en behoorde tot een gezelschap van zeven Zusters Franciscanessen Missionarissen die in 1898 naar de franciscaanse Chansi-missie in China gestuurd werd om er een hospitaaltje te beginnen.

Op de plaats van bestemming aangekomen, de hoofdstad van de Chansi-provincie, Tai-nien-fou, openden de zusters een apotheekje en brachten een vervallen weeshuis weer op orde.

Aan de rust kwam een einde, toen er een nieuwe gouverneur werd benoemd. Hij verbrak de goede betrekkingen met de Europeanen en haalde de Bokseers naar zijn gebied. De Bokseropstand ontleent zijn naam aan het geheime 'Genootschap der Eendrachtige Vuisten'. De leden hiervan maakten tijdens hun oefeningen en rituelen bewegingen die de Engelse waarnemers het meest aan boksbewegingen deden denken: vandaar de 'Bokseers'. De Bokseers waren zeer bijgelovig en wraakzuchtig. Zij schreven alle natuurrampen van hun dagen, zoals extreme droogteperiodes en overstromingen, toe aan de 'vreemde duivels', waarmee zij de blanke westerlingen bedoelden. Hun uitvindingen en nieuwigheden (zoals bv. telegraafpalen en spoorwegen) zouden de traditionele natuurgeesten vertoornd hebben. Bovendien waren al die westerse vernieuwingen een ramp voor de Chinese economie. Al gauw was een niet-Chinees niet meer veilig op straat. Het weeshuis van de zusters werd ontruimd; de weeskinderen werden elders ondergebracht met het oog op hun 'wederopvoeding'. Niet lang daarna kreeg de plaatselijke bisschop, bisschop Grassi, een brief van de gouverneur dat de Europeanen overgebracht zouden worden naar een veiliger oord. In één van de daarop volgende nachten werden de zeven zusters op transport gezet, tezamen met de beide bisschoppen, enige paters en broeders en nog vijftien meisjes. Zij allen hebben zich heel duidelijk gerealiseerd wat hun te wachten stond. Terwijl de gevangenen binnen hun gebeden deden en elkaar moed inspraken, klonk buiten almaar dreigender de roep van de massa: "Dood aan de Europeanen!" Op 9 juli van het jaar 1900 was het zover. Soldaten drongen naar binnen, bonden de gevangenen aan handen en voeten en sleepten ze naar buiten om ze door de straten van de stad te sleuren onder gehuil, gejoel en getreiter van het volk. Zo werden ze voorgeleid aan de gouverneur. Mgr Fogolla zei hem nog: "Wees bedacht op uw heil: als u ons doodt, zal dat niet ongestraft blijven!" Daarop raakte de gouverneur buiten zinnen van woede. Hij schreeuwde dat ze allemaal doodgeslagen moesten worden; nu! Dat gebeurde. De soldaten begonnen in het wilde weg op de gevangenen in te slaan en lieten er niet één in leven.

Zij wordt aangeropen door moeders die voor hun kinderen goede raad en geluk willen verkrijgen.